

КОТЕШКАТА КЪЩА

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Една жена имала две дъщери: едната родна, а другата заварена. Тя карала заварената дъщеря да работи повече от товарно магаре.

Веднъж тя я изпратила да набере цикория. Момичето вървяло, вървяло и вместо цикория намерило една много голяма цветна зелка. Започнало да я дърпа и накрая успяло да я изтръгне. Но що да види — под нея в земята се открил кладенец и надолу в него се спускала стълба.

Момичето слязло по стълбата и се озовало в една къща, пълна с котенца, където всички били заети с шетня. Едно котенце перяло бельо, друго носело вода, трето шиело; четвърто миело пода, пето месело тесто: Момичето поискало от едно котенце метла и му помогнало да премете, от друго взело мръсно бельо и му помогнало да го изпере, на трето извадило с кофата вода от кладенеца, на четвърто метнало хляба в пещта.

По обед дошла котката-майка и започнала да бие едно звънче:

*„Дили-дон, дили-дон!
Бързо всички в този дом!
Който е работил, чака го обяда,
който не работи, хич и да не сяда!“*

Котенцата казали:

— Всички работихме, мамо, но това момиче работи най-много от всички.

— Браво, момиче — казала майката-котка, — сядай и обядвай с нас.

Седнали всички на трапезата, а заедно с тях и момичето. Майката-котка му дала месо, макарони и печено пиле, а на своите деца тя дала само сварен боб. Но момичето не искало да изяде всичко това само и разделило с изгладнелите котенца всичко, което му дала майката-котка. Когато всички се нахранили и станали от масата, момичето почистило масата, измило съдовете, премело и подредило стаята. След това казало на котката:

— Благодаря, госпожо котка, а сега е време да си вървя, защото моята мащеха ще ми се кара.

Котката отговорила:

— Почакай, дъще, искам да ти направя подарък.

На долния етаж на къщата имало голям килер. От едната страна били наредени много копринени дрехи и пантофи, а от другата — дрехи от домашно платно: поли, елечета, престилки, басмени кърпи и обувки от телешка кожа.

— Избери си каквото искаш — казала котката.

Бедното момиче, което ходело винаги босо и окъсано, казало:

— Дай ми дрехи от домашно платно, обувки от телешка кожа и една кърпа, която да нося около врата си.

— Не — казала котката, — ти беше много добра с моите котенца и сега аз искам да ти направя един хубав подарък.

Тя взела най-хубавите дрехи от коприна, най-хубавата забрадка, пантофи от мека кожа, пременила момичето и казала:

— Когато излезеш оттук, ще видиш пред себе си една стена с дупки. Пъхни пръстите си в тях и след това вдигни главата си нагоре.

Момичето така и направило. Когато си извадило ръцете от дупките, видяло, че на всеки пръст блести пръстен, един от друг по-хубав. Вдигнало си нагоре главата и на челото му се залепила звезда. Върнало се вкъщи, пременено като млада невеста.

Мащехата я попитала:

— Кой ти даде всичките тези хубави неща?

— Майко, попаднах в една котешка къща, помогнах на котенцата в работата им и те ми подариха всичко това — и след това ѝ разказала какво ѝ си било случило.

Мащехата изгаряла от нетърпение да изпрати и дъщеря си, за да получи и тя такива подаръци.

— Върви, дъще, върви — казала ѝ тя на сутринта. — Така и ти ще имаш същите красиви неща като твоята сестра.

— Не ми се ходи — отвърнала ленивата ѝ дъщеря. — Не искам никъде да ходя! Навън е студено, искам да си стоя до печката.

Но майка ѝ с една тояга я изкарала насила от къщи. Тогава лентяйката като вървяла, вървяла, стигнала до цветната зелка, изтръгнала я и слязла в котешката къща. На първото котенце, което видяла, тя дръпнала опашката, на друго — ушите, на трето — отскубнала мустаците, на котенцето, което шиело, издянала иглата, а на това, което носело вода — изляла водата обратно в кладенеца. Цяла

сутрин ленивото момиче пречило и дразнило котенцата, а те жално мяукали.

На обед дошла майка им със звънчето:

*„Дили-дон, дили-дон!
Бързо всички в този дом!
Който е работил, чака го обяда,
който не работи, хич и да не сяда!“*

— Майко — казали котенцата, — ние искахме да работим, но това момиче ни дърпаше за опашките, всячески ни пречеше и не ни позволи да свършим нищо!

— А-а, така ли било! — казала майката-котка. — Сядайте да се храните!

На момичето тя дала ечемичена каша, залята с оцет, а котенцата нахранила с месо и макарони. Но момичето постоянно крадяло от храната на котенцата. Когато станали от масата, то и не помислило за разтребване, а казало на котката:

— А сега ми дай това, което даде на сестра ми!

Тогава котката го завела в килера и го попитала какво иска.

— Искам онези дрехи, които са най-хубави и онези обувки с най-високите токове!

— Добре тогава — казала котката, — съблечи се и облечи тези мазни и мръсни вълнени дрехи и тези обувки от телешка кожа, ковани с гвоздеи.

След това котката завързало на шията на момичето една скъсана кърпа, изпратила го до вратата и казала:

— След като излезеш оттук, пъхни пръстите си в дупките на стената и след това вдигни глава нагоре.

Момичето излязло, пъхнало си пръстите в дупките на стената и около тях се увидели червеи. Колкото повече тя ги дърпала, толкова повече червеите се увивали. То си вдигнало главата нагоре и на лицето му се залепила една пиявица, която се протягала към устата му, и за да се избави, то трябвало постоянно да отхапва от нея.

Момичето се върнало в къщи с обезобразен и страшен вид. Майката, като го видяла на какво е заприличала дъщеря ѝ, умряла от

злоба. След това умряла и дъщеря ѝ, тъй като непрекъснато трябвала да отхапва от пиявицата. А доброто и работно момиче се омъжило за добър и хубав младеж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.